

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ἔτος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΤΟΓΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐκεῖ πλησίον ἐνὸς ἀλέκτορος φωνοῦντος καὶ ἐνὸς χοίρου γρυλλίζοντος, πενταετὲς παιδίον βυθίζων εἰς τὸ ὕδωρ κλωστήν φέρουσαν εἰς τὴν ἄκραν καρφίδα ἀντὶ ἀγκίστρου, ἠλίουεν ἀγερῶχος ἐγγέλεις. Ὀλίγον ἀπωτέρω, βόες συνσπειρωμένοι ἐπὶ τῆς χλόης ἠγείροντο καὶ παρετήρουν τρέχοντες τοὺς ἵππους, τοὺς σύροντας τὴν ἄκατον, νεῖνις δέ τις ὑπανάγειρε τὸ πρκαπέτασμα τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θεαθῇ. Ὁ Γουλιέλμος διήρχετο οὕτω κεκρυμμένος σχεδὸν ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, φοβούμενος ν' ἀναπνεύσῃ τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς πρωῒας, τὸν προσφιλῆ ἀέρα τῆς γενεθλίου τοῦ χώρας.

Τέλος ἡ ἄκατος ἐσταμάτησε παρὰ τὴν Βόρειον Πύλιν. Ἡ Ροττερδάμη ἐφαίνετο πέραν ἀορίστως καὶ συγκεχυμένως, μέσον τῆς ομίχλης.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἐκάλυψε τοὺς ὤμους τοῦ κυρίου τοῦ διὰ βραέως μανδύου, ὁ ὁ Γουλιέλμος δὲ ἔνευσε πρὸς τοὺς ὑπνέτας τοῦ νὰ μὴ κινηθῶσιν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτηρώσιν τὸν Γάλλον καὶ βαδίζων μετὰ τοῦ Ὁβερερκ διηυθύνθη πρὸς τὴν πόλιν, διήλθε δύο ἢ τρεῖς γεφύρας καὶ ἐσταμάτησε τέλος εἰς Βομπίς, λαμβρόν περίπατον περιστοιχιζόμενον ὑπὸ μεγάλων δένδρων κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς τοῦ Μεύση.

Ἐκεῖ ἠγείρετο μᾶλλον κεκρυμμένη ἡ ἄλλοτε, ἐπειδὴ τὰ δένδρα εἶχον αὐξήσει, ἡ οἰκία τοῦ βάν Γκράφτ, κεκτισμένη διὰ μαρμάρου καὶ γρανίτου, μὲ τὰ εὐρέα αὐτῆς παράθυρα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔκ-

θαμβος παρετήρει πάντοτε τὰς χρυσὰς λυχνίας, τὰ χρυσὰ ἀγγεῖα, τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀγαλμάτια, τὰ ἱστάμενα ἐπὶ τῶν στερεῶν καὶ ὀγκωδῶν ἐπιπλῶν, ὧν ἡ ἀνάγλυφος ἐπιφάνεια ἐχορησίμευεν αὐτοῖς ὡς βάσις.

Πάντα ταῦτα τὰ κειμήλια, μόλις ἀποκρυπτόμενα ὑπὸ τῶν βαρέων παρκαπεταμάτων ἐξετίθεντο ἐν ἀμελείᾳ ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀνυπεράσπιστα ἀπὸ τῶν κλεπτῶν, οὓς αὐθαδῶς ἀντεμετώπιζον προῦτων. Ἐπίσης ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς τοὺς ἀέργους νὰ περιεργάζωνται ἐλευθέρως εἰς τὰς σκευοθήκας, συλλογὴν ἐπιδεικτικὴν χρυσοῦν σκευῶν, παρυσίδων γιγαντιαίων ληκύνθων, μὲ λαμδὸν ἐπιμήκη, ὡς τὸν τοῦ πελαργοῦ, ποτήρια μεγάλα τορευτὰ, προχόους, προγαστορας πολυτελεῖς καὶ διὰ πολυτίμων λίθων ἐγκεκοσμημένους. Ἀλλ' οἱ κλέπται ποτὲ δὲν συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ πωλήσωσιν τὸν τοιοῦτον θησαυρόν.

Ἦτο σχεδὸν εἰπεῖν ὁ θησαυρὸς τῆς πόλεως ἡ Ροττερδάμη ὑπερηφανεύετο δι' αὐτόν. Τὸ ἑκατομμύριον, εἰς ὃ συνίστατο ἡ ἀξία τῶν σκευῶν ὅσα προανεφέρομεν, ἦτο ἐν τῶν πεντήκοντα, ἅτινα ὁ ἔμπορος βάν Γκράφτ εἶχε κερδίσει εἰς τὰς ἐργασίας του, χάρις εἰς τὰ καλὰ ὀλλανδικὰ τηλεβόλα, τὰ ὑπερασπίζοντα τὰ πλοῖά του, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς Ὀλλανδοὺς ἐργάτας, οἵτινες ἐργάστησαν ἐπιμελῶς εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῶν τῶν πλοίων.

Ὁ κλέπτων μίαν χρυσὴν παρυσίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κύρ βάν Γκράφτ ἤθελε πράξει ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τῆς Ροττερδάμης.

Ἀλλ' οὐχὶ διὰ τὸν λόγον ὁ Κροῖσος ἐκεῖνος προεφύλαττε τόσον ἀμελῶς τοὺς θησαυρούς του. Ὁ βάν Γκράφτ ἦτο κάτοχος πεντήκοντα ἑκατομμυρίων, πλὴν κατεῖχετο καὶ αὐτὸς ὑπὸ μιᾶς ιδέας. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρυσίον, τὸ ἐκχυλίζον εἰς τὸν οἶκόν του ἀπὸ τῶν ὑπογείων μέχρι τῆς ὀροφῆς, τὸ εἶχε κερδίσει ἡ σύζυγός του, ἡ ἰδρύσασα τὸν ἐμπορικόν του οἶκον, καὶ αὐτὸς εἶχε φρονέσει τὴν σύζυγόν του!

Γινώσκομεν πόσον αὕτη ἦτο ὥραία. Γινώσκομεν τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τῆς εὐφυοῦς ἐκείνης καὶ ἐξαιρέτου γυναικός,

τὴν ὁ βάν Γκράφτ, μετὰ ἐνὸς ἔτους ἀπουσίαν, εὗρεν ἐξάφνης παρὰ τὴν κοιτίδα βρέφους ὀλίγων μηνῶν. Τὴν εἶδομεν, ἐνῶ ἐξέπνεε, σώζουσιν τὸ τέκνον της, ὅπερ ἠπείλει ἡ ζηλότυπος μανία τοῦ βάν Γκράφτ. Ὅλον αὐτὸ τὸ δρᾶμα, τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ μυστηρίου, εἶχε λησμονηθῇ, ἡ μᾶλλον ἦτο ἀγνωστον ἐν Ροττερδάμῃ. Ὁ ἀνεμος διακλύει πολὺ ταχέως τὸν καπνὸν τοῦ πιστολίου μετὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν καὶ τὸ ἔδαφος καταπίνει ταχέως τὸ εὐγενὲς αἷμα μιᾶς ταλαιπώρου γυναικός.

Οὐδὲν ἔγνος ἐσώζετο ἐκ τοῦ νομίμου φόνου τοῦ διαπραχθέντος παρὰ τοῦ ἐμποροῦ, οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἡ ιδέα, ἥτις τὸν κατεῖχε, καὶ ἡ ιδέα αὕτη ἦτο ἐλεγχος.

Ἀφοῦ ἐπληξέ τὴν ἑνοχον, ἐφυγεν ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἡ Ἐλεονώρα εἶχεν ἐνταφιασθῇ καὶ τὸ βρέφος εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Ὁ στατχυδεὲρ Γουλιέλμος, ὑπὲρ οὗ ὁ βάν Γκράφτ εἶχε θυσιάσει πολλάκις καὶ χρήματα καὶ ἐκθέσει εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του, ὅστις ἔδειξε τότε πρὸς αὐτόν τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλεονώρας, τὴν ἔδραν της κενὴν παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐν πιστόλιον κρεμάμενον εἰς τὸν τοῖχον, χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ οὔτε διὰ μιᾶς συλλαβῆς τὴν φρικτὴν ἐκείνην μιμητὴν.

Ὁ Γουλιέλμος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὥσει ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἐννόει. Ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ βάν Γκράφτ, ἐκάθησεν εἰς τὴν κενὴν ἔδραν, παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περιδινουμένους τοὺς σπινθῆρας ἄνωθεν τῆς πυρᾶς καὶ ἐξῆλθε κατόπιν, χωρὶς ν' ἀντηχήσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἄλλος θόρυβος, ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀφώνου φονέως καὶ τοῦ στεναγμοῦ τοῦ σιγηλοῦ πρίγκιπος.

Ἐκτοτε πολλὰ σχέδια πολέμων, πολλὰ συνθήκαι συμμαχίας, πολλὰ μάχαι, πολλὰ ἀποτυχία, ἡμπόδισαν τὸν Γουλιέλμον νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου τὸν ἀγαθὸν τοῦ φίλου ἔμπορον. Ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης ἐπερρωνύετο διὰ τῶν ἀγώνων καὶ διὰ τῶν κόπων. Ὁ βάν Γκράφτ ἐπλούτει χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τοῦ θρανίου του. Ὁ ἐμπορικὸς τοῦ οἴκος τόσον καλῶς ἐλειτούργει, χάρις

εἰς τὴν ἐπιτήδειον σύστασιν αὐτοῦ παρὰ τῆς συζύγου του, ὥστε ὁ χρυσός, ὁ συνειθισμένος νὰ ρέῃ ἀφθόνως εἰς τὴν ἐν Βομπὶς οἰκίαν δὲν διέκοψε τὸν ροῦν του. Ἀλλ' οὔτε ἐν σακκιδίον φλωρινίων εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βᾶν Γκράφτ χωρὶς νὰ ὑπενθυμίσῃ αὐτῷ τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Αὐτὴ τῷ ἐξαπέστελλεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκατομμύρια ἐκ τοῦ τάφου τῆς.

Οὐδέποτε ἀποκάλυψις τις εἶχε καταστήσῃ αὐτῷ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ αὐτὸς δὲ ἀπέφευγε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς ξένος εἶχε ζῆσει διαρκῶς πλησίον τῆς Ἑλεονώρας ἐπὶ ἓνα μῆνα. Εἶχον κάμει λόγον εἰς αὐτὸν περὶ ἐνὸς πλουσίου προμηθευτοῦ, περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου Βρόσμιν, ὅστις ἐφαίνετο ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ ἐμπορικά του βιβλία διὰ προμηθείας ἐξ ἐκατομμυρίων. Ἀλλ' ὁ Βρόσμιν εἶχε γαίνει ἄφαντος καὶ μάτην ὁ βᾶν Γκράφτ ἀνεζήτησεν αὐτὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὁ μυθώδης προμηθευτὴς ἦτο ἄγνωστος εἰς ὅλους τοὺς εὐυπολήπτους ἐμπορικοὺς οἴκους. Εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ πρακτορεῖα, εἰς τὰς Ἰνδίας εἰς τὴν Κίνα, οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀνευρεθῇ ἵχνος τοῦ Βρόσμιν, ἡ δὲ χίμαιρα αὐτὴ ἠϋζάνεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀτυχοῦς Ὀλλανδοῦ καθ' ἑκάστην. Ὁ Βρόσμιν εἶχε καταστῇ ἡ μονομανία του.

Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐπανεῖδε τὸν Γουλιέλμον ἦτο μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σενέφ. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἀντὶ νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον του, τὸν ἡττηθέντα κατὰ κράτος παρὰ τοῦ πρίγκιπος Κονδέ, τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν μεταξὺ τῶν νεκρῶν εὐρίσκετο καὶ τις ὀνόματι Βρόσμιν.

Ὁ Γουλιέλμος ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί τῷ ἀπηλύθουν αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ τὰς ζοφεράς του σκέψεις. Ὁ δὲ πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης συνεκινήθη βλέπων τοιοῦτο πάθος, ἀπολήγον εἰς τοιαύτην παραφροσύνην.

Μετὰ τὸν ἐν Αὐγούστη σύνδεσμον, ὁ βᾶν Γκράφτ δυσηρεστήθη κατὰ τοῦ φίλου του.

— Γουλιέλμε, τῷ εἶπε, θὰ μοῦ κλείσῃς τὰς θύρας τῆς Γαλλίας καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀναζητήσω τὸν Βρόσμιν.

Ὅτε ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης ἐξελέχθη βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μεταξὺ ὧν τῶν συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν, ἃς ἔλαβεν ἐν Λονδίνῳ, φάκελλος τετράγωνος, φέρων ἐπιγραφὴν διὰ χονδρῶν χαρακτῆρων, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του, ὡς νὰ ἐκόμιζεν αὐτῷ ἄρωμά τι τῆς νεερανδικῆς γῆς τοῦ Μεύση, τοῦ τόσοι προσφιλοῦς εἰς τὴν μνήμην του.

Ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ βᾶν Γκράφτ. Ἀναμφιβόλως ἐσκέφθη ὁ ἐν Βομπὶς φίλος του ἀπηλύθουν αὐτῷ, ὅπως τόσοι ἄλλοι, τὸν φόρον τῆς φιλίας πρὸς τὸν στατχοῦδερ, τὸν γενόμενον βασιλέα.

«Γουλιέλμε, ἔγραφεν αὐτῷ ὁ βᾶν Γκράφτ, νῦν ὅτε ἀπέκτησας τὴν Ἀγγλίαν, Σκωτίαν καὶ Ἰρλανδίαν — νομίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ Γαλλία συμπεριλαμβανέται εἰς τὰς κτήσεις σου, ἀναζήτησε, σὲ παρακαλῶ, τὸν

κύριον Βρόσμιν, προμηθευτὴν καὶ ἐμπορον».

Ἀλλ' ἡ ἐπίμονος αὕτη ἰδέα, ἡ φοβερὰ αὕτη βάσανος ἀπὸ τινος καιροῦ εἶχεν ἐπιπλακῇ δι' ἐτέρας βασάνου. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐσυλλογίζετο τὸ βρέφος, ὅπερ ἡ σύζυγός του εἶχεν ἐγκαταλείψει θνήσκουσα. Τὸ βρέφος αὐτὸ εἶχεν ἀποθάνει ἴσως ἐκ τῆς πείνης ἢ ἐκ τοῦ ψύχους. Ἐκ τῆς πείνης! ἐνῷ ὑπῆρχον συνηγμένα πεντήκοντα ἐκατομμύρια εἰς χρυσὸν ἐντὸς τοῦ ταμείου τῆς μητρὸς του, πεντήκοντα ἐκατομμύρια, ἅτινα εἶχε κερδίσει ἡ μήτηρ του διὰ τῆς ἐργασίας τῆς! . . . ταλαίπωρον παιδίον!

Τότε ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπλησίαζε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς ὑάλικας τοῦ παραθύρου καὶ παρετήρει τὴν ὁδόν, οἱ δὲ διαβάται ἐβλεπον τὴν παραδόξον ἐκείνην μορφήν ἐμφανιζομένην ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ τῶν ἀγαλματίων, ὡς κεφαλὴν ἀκίνητον καὶ ἀπαθῆ ἰαπωνικῆς θεότητος. Τὸν ἐχαιρέτιζον, ἐμειδίον πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπήντα.

Τί ἐβλεπεν οὕτω πως ἰστάμενος ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους; Τὰ πλοῖά του, ἅτινα ἀπεβίβαζον τὸ φορτίον των σχεδὸν παρὰ τὴν θύραν του; Τὰ ἀμάξια, τὰ πλήρη σάκκων καὶ ράβδων χρυσῶν, ἅτινα ἐφθάνον εἰς τὴν αὐλήν του φρουρούμενα παρ' ἐνὸς ναυτοφύλακος; Ὁχι! ἐβλεπε τὰ παιδιὰ παίζοντα πλησίον τῶν δένδρων, μετὰ τεμάχια τ' ἀποσπώμενα ἐκ τοῦ περιεκλύμματος τῶν δεμάτων τῶν πραγματειῶν του, ἐσυλλογίζετο δὲ μήπως τὸ τέκνον τῆς Ἑλεονώρας ἤθελεν αἰφνης ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του ὡχρὸν καὶ θνήσκον, διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύνην.

Τοιοῦτος ἦν ὁ βίος τοῦ εὐδαίμονος ἐκείνου, τοῦ πλουσίου, τοῦ βασιλέως τῶν ἐμπόρων. Ὁ Θεὸς εἶχε δωρήσει αὐτῷ τὴν υἱεῖαν. Ἦτο τόσοι μεγαλόσωμος, εὐρύστερνος καὶ ἰσχυρός, ὥστε ὁ ἵππος ἔκαμπεν ὑπὸ τὸ βάρος του· ἡ φρόνησίς του ἐξέπληττε τοὺς γινώσκοντας τὴν παραφροσύνην του, ἡ δὲ παραφροσύνη του ἐξέπληττε πάντας τοὺς καταφεύγοντας καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ὁρθὴν αὐτοῦ κρίσιν. Οὐδέποτε ἡ Ροττερδάμη θὰ εἶχεν ἐμπειρότερον καὶ ὀξυδερκέστερον ἐμποροδίκην· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐπόθει δικαστικὴν ἑδραν, δὲν ἤθελεν ἄλλην ἑδραν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του, διότι ἐπεθύμει πάντοτε νὰ ἔχῃ ἐνώπιόν του διαρκῶς τὴν ἄλλην ἐκείνην κενὴν ἑδραν καὶ τὸ εἰς τὸν τοῖχον κρεμάμενον πιστόλιον.

Ὁ Γουλιέλμος ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον καὶ τὸν ἡγάπα. Ὁ βᾶν Γκράφτ δὲν ἐφέρετο διόλου πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς βασιλέα, ἐκτὸς ὅσκις ἐπρόκειτο περὶ δανείου ἢ περὶ προμηθείας τινός. Οἰανδῆποτε ὦραν καὶ ἂν ἐφθάνεν ὁ ἡγεμὼν, ὁ βᾶν Γκράφτ τὸν ἐδέχετο, ὡς νὰ τὸν εἶχεν ἴδει τὴν προτεραιάν καὶ ἀνελάμβανε τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἢ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἶχε διακοπῇ. Εἶχεν ἤδη ἐγερθῇ καὶ ἀπέπεμπε τὸν θεράποντά του, ὅτε ὁ Γουλιέλμος εἰσῆλθεν

εἰς τὸν θάλαμον, ἀφήσας τὸν Ὀδερερκ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

— Καλαμέρα, φίλε βᾶν Γκράφτ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Σὺ εἶσαι, Γουλιέλμε; ἀπήντησε βραδέως καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν ὁ σοδαρὸς Ὀλλανδός, θλίψας τὴν προταθεῖσαν χεῖρα. Κάθησε, Γουλιέλμε! καλῶς ἤλθες εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ περάσω τόσοι πλησίον ἀπὸ τὴν Ροττερδάμην χωρὶς νὰ σ' ἐπισκεφθῶ, κύρ βᾶν Γκράφτ! καλὴ μοῦ φαίνεται ἡ ὄψις σου, υἱαίνεις.

— Καὶ σὺ, Γουλιέλμε, δὲν φροντίζεις διόλου διὰ τὸν ἐκυτόν σου. Ὁ ἄνθρωπος τῶν Ταμέσεως εἶνε κακὸς διὰ τὸν βῆχα.

— Πρέπει κανεῖς νὰ παραδέχεται τὸ ἀναπόφευκτον, φίλε μου. Ἄν ἦτο δύνατὸν νὰ εἶμαι βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ νὰ κατοικῶ εἰς Χάγην ἢ Ροττερδάμην, θὰ τὸ ἐπροτίμων. Στέκεις ὅμως πολὺ καλὰ, σοὺ ἐπαναλαμβάνω, εἰς τὴν υἱεῖαν, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο.

Ὁ ἔμπορος ἔστρεψε τὰ νῶτα ἀφελέστατα πρὸς τὸν βασιλικὸν αὐτοῦ ἐπισκέπτην καὶ ἐπλησίασε, κατὰ τὸ σῆμα, τὸ πρόσωπον εἰς τὰς ὑάλικας τοῦ παραθύρου. Ὁ Γουλιέλμος ἐκάθησεν ἀναπαυτικώτερον εἰς τὴν ἑδραν του, χωρὶς νὰ φανῇ καθόλου προσέχων.

— Ὑπάρχουν ὠραῖα παιδιὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπανέλαβεν ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπιστρέφων.

— Ὁραϊότατα, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς πατρίδος μας δὲν εἶνε κατώτερα, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

Διὰ ν' ἀλλάξῃ ὅμως τὸν ροῦν αὐτῶν τῶν ἰδεῶν, αἵτινες πολὺ τὸν ἐθλίβον, ὁ Γουλιέλμος ἐπανελάβεν:

— Βᾶν Γκράφτ, ἦλθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ μιᾶς ὑποθέσεως.

— Ἀ, ἄ! ποίας ὑποθέσεως;

Καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἐκάθησεν.

— Εἶμαι ἡναγκασμένος ν' ἀρχίσω πάλιν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Φλάνδραν.

— Κακὴ δουλειά! Θὰ καταστραφῇς μετὰ τὸν πόλεμον. Λέγουν ὅτι εἶσαι μέγας στρατηγὸς καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, διότι ἔχεις τὸ πνεῦμα ὑπομονητικὸν καὶ ἀνατρεπτικόν... ἐν τούτοις πάντοτε ἐνικήθης.

— Ὁ ἄνθρωπος μάχεται, ἀλλ' ὁ Θεὸς παρέχει τὴν νίκην, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ Γουλιέλμος.

— Εἶνε ἀληθές; ἀλλ' ἂν διῆγες ἐν εἰρήνῃ, ὁ Θεὸς δὲν θὰ παρεῖχε τὴν νίκην εἰς τοὺς ἄλλους.

— Κάμνω ὅ,τι δύναμαι ἐν τοσοῦτῳ, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠὺδοκίμησα.

Ὑπηνίσσετο δὲ τὴν ἐν Βεῦνη μάχην, ἥτις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀληθῶς ἡμέρα θριαμβοῦ.

— Ἀ, μπᾶ; εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ μετὰ τόνου φωνῆς ἀνθρώπου μανθάνοντος διὰ πρώτην φορὰν κατὶ, ὅπερ ἄγνωστ' τόσοι τὸ καλλίτερον. Εἰπέ μου, Γουλιέλμε, ἐφόνευσες κανένα εἰς τὴν μάχην;

— Πιθανόν νὰ ἐφόνευσα, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος.

— Ὡστε δὲν τὸ εἰξεύρεις!... δὲν εἶσαι βέβαιος. Εἶσαι πολὺ εὐτυχής!

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἔπραξ αὐτὸ τὸ κακόν, ὅπως ὅλοι οἱ πολεμισταί.

— Ὡ! ἐξηκολούθησε ὁ βᾶν Γκράφτ μειδιῶν. οἱ πολεμισταὶ φονεύουν ἄνδρας, ἄνδρας ὠπλισμένους, οἵτινες ἀμύνονται... δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ ὅταν φονεύῃ τις γυναῖκα... ὅταν φονεύῃ παιδί!.

Ὁ Γουλιέλμος ἐννόησεν ὅτι ἐπανήρχετο πάλιν ἡ παραφροσύνη.

— Λοιπὸν ἐπικεῖται ὁ πόλεμος, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ διακόπτων αὐτόν, καὶ πόλεμος σοβαρός, τὸν ὅποιον κινεῖ ἐναντίον μου ἡ Γαλλία.

— Σοὺ τὸ εἶπα πολλάκις ὅτι ἔχεις ἄδικον, Γουλιέλμε, νὰ διατελῇς εἰς πόλεμον μετὰ τῆς Γαλλίας. Δὲν ἤξεύρω διατί μισεῖς τοὺς Γάλλους. Εἶνε ἐξαίρετοι ἄνθρωποι.

— Ὁ ἡγεμὼν των ὅμως εἶνε κακός, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος.

— Αἶ, Γουλιέλμε! ὑπάρχει πουθενὰ καλὸς ἡγεμὼν; εἶπεν ἀφελῶς ὁ δημοκρατικὸς ἐκατομμυριοῦχος. Ἄκουσέ με, συνομολόγησε γρήγορα μακρὰν εἰρήνην μετὰ τῆς Γαλλίας, φροντίζων μόνον νὰ θέσῃς εἰς τὴν συνθήκην μερικὸς ὅρους.

— Ποίους;

— Πρῶτον, νὰ μοῦ ἐπανεύρουν ἕνα κποιον Βρόσμαν...

— Πολὺ καλᾶ. Κατόπιν;

— Ὁ δεύτερος εἶνε ν' ἀπαγχονισθῇ ὁ μόνος πραγματικῶς ἀχρεὺς, ὁ ὑπάρχων ἐν Γαλλίᾳ, ὁ μόνος αἷτιος τῶν κακῶν, ἐξ ὧν πάσχει ἡ Εὐρώπη, ὁ μόνος ἐχθρὸς σου, Γουλιέλμε, διότι τὸ κάτω κάτω, δὲν εἶνε ἐχθρὸς ἰδικός μου. Ἀφότου ἐκίνησε καθ' ἡμῶν τὸν πόλεμον πωλῶ κατ' ἔτος δώδεκα ἐκατομμυρίων νίτρου καὶ σίδηρον, κερδίζω δ' ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου τὸ πέμπτον... Καὶ ὅμως ἄλλοτε μοῦ συνέβη νὰ πωλήσω ἐξ ἐκατομμυρίων ἐμπορεύματα δι' ἕνα μόνον μῆνα καὶ εἰς ἕνα μόνον προμηθευτὴν... τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζη ἡ σύζυγός μου. Ὁ προμηθευτὴς αὐτὸς ἐκαλεῖτο Βρόσμαν... Ἐνθυμῆσαι τὴν σύζυγόν μου, βασιλεῦ Γουλιέλμε; Πόσον ὠραία ἦτο! Δὲν θὰ πιστεύσῃς ἕνα πρᾶγμα, ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα τοῦ τέκνου της. Τώρα, ἀφοῦ ἀπέθανε, δὲν τὴν μισῶ πλέον. Τὸ ἐννοεῖς αὐτό, κύριε;

Καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἠγέρθη ἀπὸ τῆς ἑδρας του, σχεδὸν ἀσφυκτιῶν, ὥδευσεν δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ τοῦ εἰς τὴν θύραν, μέχρις ὅτου ὁ δαίμων τοῦ ἐλέγχου ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του μετὰ τοῦ συριγμοῦ τῶν ἐχιδνῶν του καὶ τοῦ θροῦ τῶν μελαίνων πτερυγῶν του.

Ὁ Γουλιέλμος ἐγκαρτερῶν ἀνέμεινεν. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπανήλθεν.

— Ἐλεγα λοιπὸν, ἐπανέλαθεν, ὅτι πρέπει νὰ εἰρηνεύσῃς μετὰ τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ διαμελισθῇ ὁ Λουδοά.

— Θὰ ἴδωμεν ἀργότερα, ὑπέλαθεν ὁ Γουλιέλμος, οὗ ἡ ὥρᾳ μορφῇ ἐφωτίσθη

ὑπὸ προδικοῦ μειδιάματος. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λουδοά μᾶς προσέβαλε τὸ Μὸνς δι' ἐκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ πηγαίνω νὰ πωλεμῶ κατὰ τῶν ἐκατοντακισχιλίων αὐτῶν ἐχθρῶν.

Καὶ ἡ προσπάθεια ἦν κατέβαλεν ὅπως εἴπῃ τόσας λέξεις ὁμοῦ ἐξήγειρε καὶ πάλιν τὴν ἀλγεινὴν βῆχά του.

— Μὲ τί θὰ τοὺς πολεμήσῃς; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ βᾶν Γκράφτ. Πολλοὺς Ὁλλανδοὺς μᾶς φονεύεις, Γουλιέλμε!

— Δὲν ἔχω στρατὸν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶνε ἀληθές.

— Ὡ! οἱ Γάλλοι ἔχουν πολὺ περισσότερα τέκνα παρὰ ἡμεῖς! εἶπε στενάζων ὁ ἔμπορος.

— Ἐχω δέκα χιλιάδας Ἀγγλοὺς, ἀλλὰ διεσκορπισμένους, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Γουλιέλμος, διὰ χρημάτων δὲ θὰ στρατολογήσω εἰς τὴν Φρίζαν καὶ θ' ἀγοράσω πολεμειφόδια· μοῦ χρειάζονται πρὸς τοῦτο δεκαπέντε ἡμέραι, τὸ δὲ Μὸνς θ' ἀνθέξῃ ἕνα μῆνα.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν ἔχεις χρήματα· στοιχίζεις πάρα πολλὰ εἰς τὴν Ὁλλανδίαν.

— Πληρόνω διὰ τῆς δόξης, φίλε μου, καὶ διὰ τῆς ἐλευθερίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἐψιθύρισεν ὁ βᾶν Γκράφτ· εἶσαι τὸ μόνον στήριγμα τῆς Ὁλλανδίας. Τέλος πάντων ἤλθες διὰ νὰ δανεισθῇς χρήματα, Γουλιέλμε· τὸ καταλαμβάνω.

— Τέσσαρα ἐκατομμύρια.

— Δὲν θὰ σοὺ τὰ δώσω. Ζήτησέ τα ἀπὸ τὴν βουλὴν σου τῆς Ἀγγλίας· ἐκεῖνοι εἶνε πολὺ πλούσιοι, φορολόγησέ τους. Ἐγὼ δὲν θὰ δώσω πλέον χρήματα, εἰμὴ διὰ τὴν εἰρήνην, διὰ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ Βρόσμαν καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λουδοά...

— Πολὺ καλᾶ, ἀφοῦ θέλῃς αὐτό, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θαυμαστῆς ἀπαθείας συμφορούμενος μετὰ τὴν παραφροσύνην τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, θὰ προσπαθήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Καὶ εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ἐσύριξε διὰ τῆς κρεμαμμένης ἀπὸ τοῦ τραχήλου του χρυσῆς συρίκτρας.

Ἠκούσθη κλειομένη ἡ θύρα, ἡ κειμένη ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ κρότος βημάτων ταχέων ἀντήχησεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ Ὁβερκέρκ ἐμφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου.

— Ὁ Γάλλος εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

— Ποῖος Γάλλος; εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ.

— Τώρα θὰ ἰδῇς, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος.

Ὁ Λαγκομπέρζ εἰσῆλθον ἐπτοημένους, τεθαμβημένους ἐκ τοῦ χρυσοῦ, ὃν ἐβλεπεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

— Ἐννοεῖς τὴν γαλλικὴν, νομίζω; εἶπεν ὁ Γουλιέλμος κρυφίως πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ. Ἄκουε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ... Λαγκομπέρζ, ἀναγνωρίζεις αὐτὸ τὸ μέρος;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ποῦ εἵμεθα;

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βᾶν Γκράφτ.

— Εἰπέ μου τί εἶνε αὕτη ἡ εἰκὼν;

— Ἡ εἰκὼν τῆς κυρίας...

— Εἰς ποῖον πάτωμα κατῶκει ὁ κύριός σου;

— Εἰς τὸ ἰσόγειον, κάτω, πλησίον τῆς αἰθούσης.

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ποτήρι νερὸν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του.

— Ἀμέσως, Μεγαλειότατε.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐκπληκτὸς ἠγέρθη ὅπως ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ σύννεγγυς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὃν ἐξελάμβανεν ὡς θαυμαστὸν αὐτόματον.

— Περὶ τίνος δωματίου ὁμιλεῖτε καὶ περὶ τίνος κυρίου; εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα.

— Περὶ τοῦ κυρίου, ὃν ὑπηρετεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸ ἔτος 1672, περὶ τοῦ δωματίου εἰς ὃ κατῶκει ἐδῶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ προμηθευτὴς Βρόσμαν.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Λαγκομπέρζ, ὅστις ἐπανήρχετο κομίζων τὴν ὑδροχόην καὶ τὸ ποτήριον.

— Ὑπηρετῆσαι σὺ τὸν προμηθευτὴν Βρόσμαν, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς υποκόφω.

— Ἀπάντησε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶδε τὸν Λαγκομπέρζ διαστάζοντα, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἐμπέσῃ εἰς παγίδα.

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν γνωρίζεις ποῦ εἶνε; θὰ μοῦ τὸ εἴπῃς!

Ὁ ξιφομάχος ἠρώτησε τὸν βασιλέα διὰ βλέμματος ἱκετευτικοῦ.

— Ἀπάντησε! εἶπεν αὐθις ὁ Γουλιέλμος.

— Εἶνε εἰς Μόνς.

— Πηγαίνω ἀμέσως! ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος.

— Περιμένε, φίλε μου, εἶπεν ἀταράχως ὁ βασιλεὺς· θὰ ἐπιχειρήσῃς ἴσως ταξιδεῖν ἀνωφελές.

— Διατί;

— Διότι ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν, πιθανόν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ μὴ καλεῖται πλέον Βρόσμαν.

— Καὶ πῶς λοιπὸν καλεῖται, Μεγαλειότατε;

— Ἀπάντησε, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος πρὸς τὸν Λαγκομπέρζ.

— Καλεῖται μαρκήσιος Λουδοά, ἀπήντησεν ὁ ξιφομάχος ἔντρομος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρείγον ἡ παρουσία του καὶ οἱ λόγοι του.

Ταυτοχρόνως ἡ μορφὴ τοῦ βᾶν Γκράφτ μετεβλήθη ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς νὰ κατέπεσεν ἐξ αὐτῆς τὸ προσωπεῖον. Οἱ ἄστατοι ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο ἀπλανεῖς ἢ υπεραίμακτοι χροιά του ἐγένετο ὠχρά.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἰσθε ἡγεμῶν μέγας καὶ μεγαλοφυής. Μ' ἐκάματε νὰ ἐννοήσω διατί δὲν εὗρισκα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ ἀπεδιώξατε ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὸ φάντασμα, ὅπερ κατεῖχεν αὐτόν... Πήγαινε, σύ, Γάλλε, καὶ λάβε δι' ἀμοιβὴν σου τὸ πρῶτον χρυσοῦν ἀγγεῖον, τὸ ὅποιον θὰ συναντήσῃς κατὰ τὴν διαβάσιν σου.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἀγαλλόμενος ὤρμη-

σε μετὰ σπουδῆς ἐκτὸς τοῦ θαλάμου.

— Γουλιέλμος, ἐπανελάθεν ὁ βᾶν Γκράφτ, δένμου ζητεῖς πολλά, ὅπως ἐπιχειρήσῃς τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Λουδοῦ. Εἴμεθα δύο τώρα. Θὰ σοῦ δώσω ὁκτὼ ἑκατομύρια. Ἡ Ὑμετέρη Μεγαλειότης θ' ἀναχωρήσῃ ἴσως εἰς Μόνς.

— Ἀμέσως, σύμμαχέ μου!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ναί, ἡ συμμαχία ἐγένετο. Ὁ οἶκος τοῦ Νασσῶ συμμαχεῖ μετὰ τοῦ οἴκου βᾶν Γκράφτ· ἡ μεγαλοφυΐα μετὰ τοῦ μίσους, ὁ σίδηρος μετὰ τοῦ χρυσοῦ.

— Ἀς ἀναχωρήσωμεν! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, ἀφοῦ ἔπρεπε τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ.

ΛΒ'

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΙΣΛΑΝΟΥ

Ὁ Λουδοῦ διηύθυνε τὰς ἐργασίας τῆς πολιορκίας μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς μανίας, ἥτις ὀλίγον εἶχεν ἱκανοποιηθῇ ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἀψιμαχιῶν.

Παρὰ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ φλογερὸν, εἰργάζετο ἕτερον πνεῦμα ὑπομονητικὸν καὶ ἀκούραστον. Ὁ Βωμπὰν ἠρίθμει τοὺς λίθους τοῦ φρουρίου, διὰ νὰ καταρρίψῃ αὐτοὺς ἕνα πρὸς ἕνα.

Ἀφοῦ ὁ πολιορκητικὸς στρατὸς ἐσχημάτισε τὰς γραμμὰς αὐτοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ ἀνέψιου του κατώπτευσαν τὴν τοποθεσίαν, ἐν πληρῇ ἡμέρᾳ, εἰς ἀπόστασιν βολῆς τουφεκίου, ἀφοῦ ἡ κύκλωσις ἐπερατώθη, ἀνεσκάφη ἡ τάφρος ἀντικρὺ τῆς πόλεως Βερταιμόν, μὲ τοιαύτην δὲ ταχύτητα διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι, ὥστε ἐν μιᾷ νυκτὶ οἱ ἐργάται προῦχώρησαν περὶ τὰς χιλιάς διακοσίας ὀργυιάς. Ἐνταυτῷ ὅμως εἶχον ὀρυχθῇ δύο τάφροι, ὡς νὰ ἐπρόκειτο ἐκ δύο μερῶν συγχρόνως νὰ γείνῃ ἡ προσβολή· οἱ εἰς τὰ δύο ταῦτα ἔργα καταγινόμενοι ἐργάται, ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους, κατέληξαν ἀμφοτέροι εἰς τὸ αὐτό. Ἐγένετο λοιπὸν εἰς διάστημα ὁκτὼ ὥρων τάφρος μήκους δισχιλίων τετρακοσίων ὀργυιῶν, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῶσιν αἱ πρὸς συγκοινωνίαν δίοδοι μετὰ τῶν δύο ἔργων.

Ὁ βασιλεὺς διήλθε τὴν πρώτην νύκτα ἐπιθεωρῶν τὰς ἐργασίας. Ὁ Λουδοῦ διέπειν ἐπαίνους καὶ σκώμματα. Ἐφκίνητο, ἐνῶ μετέβαινεν ἀπὸ τῆς ἐν Βερταιμόν τάφρου εἰς τὴν ἄλλην, πάλιν τὴν ῥάβδον του καὶ τύπτων δι' αὐτῆς τὸ ἀνεσκαμμένον ὑπὸ τῶν ἀξινῶν ἔδαφος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταφάγῃ ὅλην ἐκείνην τὴν ἑκτασιν, ἥτις ἀπεχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς πόλεως μονομαχίας του.

Αἱ γαλλικαὶ κανονιστοὶχίαι ἐτοποθετήθησαν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Μόνς ἐν τοσοῦτῳ οὐδὲ μία βολὴ τουφεκίου εἶχε ριφθῇ· ἐφαίνετο ἡ πόλις ἀκρωμένη ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ σκοτίᾳ, ὥστε ἀναμένουσα ἀμυχήν τινα εἰς τὴν σάρκα, ὡς νὰ μὴ εἶχον ἀκόμη καὶ ξέσει τὴν ἐπιδερμίδα τῆς οἱ Γάλλοι ἐργάται.

Ἀλλὰ περὶ τὸ λυκαυγές, ὅτε τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς κινητὰς σκιας τῶν σκαπανέων καὶ τῶν μηχανικῶν, οἵτινες ἤλλασσον· κατ' οὐλαμούς, βροντῇ ἐκπυροκροτήσεως ἠκούσθη πρὸς ἀριστερὰν τῆς παρὰ τὸ Βερταιμόν τάφρου καὶ πέντε ἢ ἑξ ἐργάται ὑπονομοποιοὶ ἐκλονίσθησαν καὶ ἔπεσον χαμαὶ μετὰ τοῦ πτύου των, βάφοντες πρῶτοι διὰ γαλλικοῦ αἵματος τὸ ἔδαφος ἐκεῖνον, ἐφ' οὗ ἔμελλε τόσον νὰ χυθῇ κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Ἐφάνη τότε ὁ μῦλος τοῦ Ἰών, ὁ τόνον ἥσυχος καὶ ἀβλαβής τὴν προτεραίαν, πληρωθεὶς εὐζώνων τοῦ Χαίνῳ, ἐξαίρετων σκοπευτῶν, ἐνῶ οἱ Γάλλοι προῦχώρουν περὶ τὴν ὀρυξιν τῆς τάφρου.

Οἱ εὐζῶνοι, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ σκότους τῆς νυκτός, εἶχον προχωρήσει μέχρι τοῦ μέρους ἐκεῖνου, πρὸς κατόπτευσιν, ἀλλὰ καταληφθέντες, ἔνεκα τῆς τόσον ἀπροσδοκῆτως προβάσης ἐργασίας τῆς τάφρου, ἐκλείσθησαν εἰς τὸν μῦλον, θέσιν ὅμως τόσον ἐπιτυχῇ, ὥστε ἠδύνατο ἐκεῖθεν νὰ βλέπωσιν ἐντὸς τῆς τάφρου τοὺς ἐργαζομένους καὶ νὰ σκοπεύωσι κατ' αὐτῶν ἀσφαλῶς.

Τὸ πρῶτον τότε γαλλικὸν τηλεβόλον ἤρχισε τὸ πῦρ βάλλον κατὰ τοῦ μύλου, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης ὁ κρότος ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος.

Ὁ Λουδοῦ ἐπὰνῆλθε τρίβων τὰς χεῖρας εἰς τὸ βασιλικὸν στρατηγεῖον, ἐν τῇ μονῇ τῆς Βηθλέμ. Ἡ πόλις πανταχόθεν ἔβαλλε κατὰ τῶν κανονιστοὶχιῶν τῶν πολιορκητῶν καὶ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἐστέφετο ὑπὸ νεφέλης καπνοῦ, ἥτις ἔμελλε νὰ περιστέφῃ αὐτὸ ὡς στέφανος δόξης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας.

Τότε ἐγένοντο ἄφαντοι οἱ περιέργοι καὶ αἱ περιέργοι καὶ οἱ αὐλικοί, οἱ μὴ ἔχοντες ἐνδιαφέρον καὶ μὴ θέλοντες νὰ ἔχωσι νὰ κάμωσι μὲ τὰ βλήματα.

Τότε ἀνεφάνησαν οἱ τροφοπῶλαι, οἱ ἐπὶ κερδοσκοπία παρακολουθοῦντες τοὺς στρατοὺς ἰδιῶται καὶ οἱ χωρικοί, οἵτινες εἶχον ὡς ἐπάγγελμα νὰ συνάξωσιν ἢ νὰ ἐκχώνωσι τὰς ἐχθρικὰς σφαίρας, τὰς ὁποίας μετέβαινον καὶ ἐπώλουν εἰς τοὺς γάλλους στρατιώτας.

Ἀμα ταῖς πρώταις βολαῖς τῶν τηλεβόλων, ὁ βασιλεὺς ἀπεχειρέτισε τὴν κυρίαν Μακιντενῶν, ἥτις ἀνέμενε τὸ αἵματηρόν αὐτὸ σύνθημα ὅπως ἀπέλθῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἠθέλησεν ὅπως ἡ μαρκησία μεταβῇ καὶ διαμείνῃ ἐν Βαλενσιέννῃ.

— Εἶνε πιθανόν, εἶπεν, οἱ ἐχθροὶ νὰ σχηματίσωσιν ἕνα ἢ καὶ δύο στρατοὺς, ὅπως ἐνοχλήσωσι τὸν ἰδικόν μου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς τύχῃ ἡ δυσάρεστος περίπτωσις νὰ εὐρεθῇτε μετὰ τῶν σφαिरῶν μιᾶς πολιορκίας καὶ μιᾶς μάχης. Διαμένουσα ἐν τὸς πόλεως, θὰ εἴσθε προφυλαγμένη ἀπὸ πάσης προσβολῆς καὶ ἀπὸ πάσης ἀνησυχίας.

— Δύναιμι νὰ ἔχω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἄλλας ἀνησυχίας, εἰμὴ ἐκεῖνας αἵτινες προέρχονται ἐξ Ὑμῶν; ἀπήντησεν

ἡ μαρκησία. Ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ νὰ εὐρίσκωμαι πλησίον Σας διὰ νὰ λαμβάνω εἰδήσεις ταχέως περὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐπειδὴ δὲ εἶμαι καὶ ἐγὼ ὀλίγον τι στρατηγός, ἔνεκα τῆς σχέσεώς μου μετὰ τοῦ πρώτου στρατηλάτου τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐξέλεξα καὶ δι' ἐμὲ ἰδιαιτέρον στρατηγεῖον.

Ὁ βασιλεὺς προσέκλινε χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ διὰ τὸ φιλοφρόνημα.

— Ποῦ; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ χωρίον εἶνε ἀνοχύρωτον καὶ ἀπροστάτετον.

— Ὑπάρχει μίαν μόνην στερεότατα φεκοδομημένην καὶ λίαν ἡρεμὸν ἐν τῇ μονῇ αὐτῆς ρέει ὁ μικρὸς ποταμὸς Αἰνῆς. Κυττάξατε, ἐκεῖ πέραν, εἶνε, Μεγαλειότατε, εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν τὴν ὁδὸν ἐχάραξαν τὰ στρατεύματά της... κυττάξατε πῶς τὰ δένδρα ἀποκρύπτουν τὴν ὀξείαν κορυφὴν τῶν κτιρίων τῆς μονῆς!

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ βασιλεὺς, ὁ Ἅγιος Γισλανὸς εἶνε μοναστήριον ἀνδρῶν ἐκ τῶν ἐδῶ ἐγγυρίων. Θὰ ὑπάγετε λοιπὸν νὰ κατοικήσετε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε, τὸ μοναστήριον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς λέγω, δὲν εἶνε καθ'αὐτὸ εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν, εἶνε ἐντὸς τοῦ δάσους. Αἱ μοναχαὶ τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀποκαλῶ ἐπίσης Ἅγιον Γισλανόν, ἔφυγαν ἅμα τῇ προσεγγίσει τῶν στρατευμάτων μας καὶ μετέβησαν εἰς Βρυξέλλας, ὁ κύριος Λουδοῦ δὲ ἔσχε τὴν καλὴν ιδέαν νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ προσωρινῶς τὰς αὐγουστινιανὰς μοναχάς, αἵτινες τόσον ἐπτοήθησαν ἐν Βαλενσιέννῃ.

— Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ θὰ εἴσθε ἐκεῖ ἐν ἀνέσει, κυρία;

— Θὰ εἶμαι λαμπρά, Μεγαλειότατε, ὡς μὲ διαβεβαίουν οἱ πρόσκοποί μου.

— Πῶς! ἔχετε καὶ προσκύπους, μαρκησία;

— Κατ' ἀνάγκην, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ ἔχω στρατηγεῖον.

— Σωστόν. Ἀλλὰ, κυρία, σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπιμελήσθε τοῦ ἑαυτοῦ σας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ συγκινήσεως· ἀναλογίσθητε ὅτι εἴσθε ἡ προσφιλεστάτη μου ἐλπίς.

— Καὶ Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς τεταραγμένης, ἀγρυπνεῖτε ἐφ' Ὑμῶν καὶ μὴ ἐκτίθεσθε μὲ νεανικὸν θάρρος ὡς χθές, εἰς τὴν κατόπτευσιν τῆς πόλεως. Σεῖς εἴσθε ἡ μόνη ἐλπίς τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας. Ἐγὼ δέ, τὴν ὁποίαν πάντες φοβοῦνται καὶ φθονοῦσιν, ἐὰν σᾶς ἀπολέσω...

Φωνὴ βραγχγὴν ἐν εἰδὲι λυγμοῦ ἐξερχομένη τοῦ στήθους τῆς κατέπιψε τὰς τελευταίας λέξεις τῆς μαρκησίας. Ὁ βασιλεὺς ἐπίσης λίαν συγκινημένος ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς καὶ τὰς ἔθλιψε μετὰ στοργῆς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος, ὅστις θὰ παρεῖχεν ἀφορμὴν γέλωτος εἰς τίνα λιβελλογράφον, δὲν ἐστέρητο μεγαλείου καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἦτο συγκινητικὴ καὶ εὐγε-

νῆς ἡ φιλία τῶν δύο συζύγων. Ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς εἶχε προσόντα μεγάλου ἀνδρός· ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν εἶχε προσόντα βασιλείας;

Καθ' ἣν στιγμήν ἀπεχωρίζοντο, ἐνῶ ἡ μαρκησία εἶχεν εἰσέλθει ἤδη εἰς τὸ φορεῖόν της, ἐφάνησαν κομιζόμενοι οἱ πρῶτοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι, τοὺς ὁποίους ὁ Βωμπᾶν ἀπέστελλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπλήσθησαν δακρύων, προσκαλέσασα δὲ ἡρέμα τὸν βασιλέα, ὅστις ἔπεμπε πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκεῖνους μίαν δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων:

— Εἰς ποῖον σῶμα ἀνήκουσι τὰ ἀτυχῆ αὐτὰ θύματα; ἠρώτησεν.

— Εἶνε ἐπίλεκτοι καὶ σκαπανεῖς, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μόνον τὸ πεζικόν, νομίζω, ἔλαθε μέρος εἰς τὴν συμπλοκήν, Μεγαλειότατε.

— Ναί, κυρία· διατί ἐρωτᾶτε;

— Τίποτε, Μεγαλειότατε. Καὶ εἰς ποῖαν λοιπὸν περίστασιν θὰ χρησιμευθῇ τὸ ἱππικόν;

— Ὡ, εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἐπειδὴ εἶνε σπάνιον εἰς μίαν πολιορκίαν νὰ συμβῇ μάχη ἐκ παρατάξεως, εἰμὴ μόνον ὅταν ἀποκρούωνται αἱ ἐξοδοὶ καὶ αἱ προσερχόμεναι εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐπικουραὶ, διὰ τοῦτο οἱ ἱππεῖς ἀφιππεύουν καὶ μάχονται ὡς πεζοί. Ἐνδιαφέρεσθε διὰ κανένα ἀνήκοντα εἰς τὸ ἱππικόν;

— Λησμονεῖτε ὅτι ὁ κύριος δούξ τῆς Μαίνης διοικεῖ τὸ ἱππικόν; ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ μαρκησία.

— Ἡσυχάσατε, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ μειδιήματος· θὰ προφυλάξωμεν τὸν μαθητὴν σας· αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον μας.

Ἡ μαρκησία ἐστέναξε καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ φορεῖον, ὁ δὲ βασιλεὺς ἔνευσεν εἰς τοὺς βασιλάζοντας αὐτὸ νὰ ἐκκινήσωσιν. Οὗτοι ὁμῶς ἐδέησαν νὰ περιμείνωσιν ἕως ὅτου διέλθῃ σῶμα ἱππέων, ἐρρυθρὰν φερόντων στολήν, ὅτινες ἐπανάρχοντο ἀκούσαντες τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου.

— Βεβαίως δὲν θὰ μ' ἐρωτήσετε, κυρία, εἰς ποῖον σῶμα ἀνήκουν αὐτοί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διότι τοὺς γνωρίζετε.

— Εἶνε τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, νομίζω, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἐλαφρῶς ἐρρυθρίωσα.

— Ἐπκνέρονται ἀπὸ τὴν χορτοκοπίαν, διότι ἤκουσαν νὰ βροντᾷ τὸ τηλεβόλον... Ἀτυχεῖς νέοι! προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς, τρέχετε, ὅπου ἀκούετε τὸν κρότον τοῦ· ἀλλ' ἄργα ἡ γρήγορα θὰ σᾶς εὖρῃ ἡ βολή του!

Ἡ μαρκησία ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὸν πέπλον. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Γεράρδον μεταξὺ τῶν εὐπατριδῶν ἐκείνων, εἰς οὓς ὁ βασιλεὺς προέλεγε τόσον οἰκτρὰν τύχην, τὸν Γεράρδον δι' ὃν ἀνησύχει καθ' ἣν στιγμήν ὁ βασιλεὺς ἐλάλει.

Ἦτο τόσον ὠραῖος, τόσον εὐθυτενής! ἐχαίρειτε μετὰ τόσης χάριτος πρὸς αὐτὸν καὶ εὐγενοῦς! τόσον ταχέως ἐβαινεν ἐπὶ τοῦ μέλανος θυμοειδοῦς ἵππου του! Ἡ μαρκησία ἐστέναξε καὶ τὸ φορεῖόν της ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἄμα εἰς Ἀγίον Γισλανόν.

Ἦτος οἱ ἀναγνώσται ἐμάντευσαν διατί

ἡ μαρκησία ἐξέλεξεν ὡς διαμονήν της τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο. Ἀφ' οὗτο ὁ Ἰασπίνος εἶχεν ὁμιλήσει πρὸς αὐτὴν ἐν Βαλενσιέννῃ, ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐξεπλήττετο διὰ τὴν παράδοξον ψυχικὴν της κατάστασιν. Τὸ κατ' ἐξοχὴν διαιγὺς καὶ ἀντιληπτικὸν πνεῦμα της πάντοτε ἐβλεπε καὶ ἐννόει τὰ πράγματα καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἑκτασιν. Εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις ἐκείνη τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν ὀξυδερκειαν τῶν μεγάλουδων στρατηγῶν· οὐδὲν διέφενυγεν αὐτήν. Εὐθὺς μετὰ τὰς πρῶτας λέξεις τοῦ Ἰασπίνου συνησθάνθη τὴν σφοδρὰν σύγκρουσιν ἣν ἐπέφερεν εἰς τὴν φιλοδοξίαν της ἡ ἀπειλητικὴ ἐκείνη ἀνάστασις τοῦ παρελθόντος, ὅπερ εὐλόγως ἐθεώρει ὡς διὰ παντὸς θεταμμένον. Μὲ ὅλην τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν αὐτοῦ ὁ ἀββᾶς ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ἐχθρὸς φοβερὸς, τύραννος. Ὁ δὲ Γεράρδος μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν τὴν ἐπτόει ὡς σκόπελος, καθ' οὗ ἐμελλε νὰ συντριβῇ ἡ θαυμαστὴ αὐτῆς τύχη. Ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποκαλύψεων, ἡ μαρκησία δὲν ἐκοιμᾶτο ἡσύχως· ἤσθάνετο ὅτι ὁ Λουδοῦς τὴν ὑπόπτευεν, ὅτι ὁ Ἰασπίνος ἐκυριάρχει ἐπ' αὐτῆς, ὅτι ὁ Γεράρδος τὴν ἐστενοχωρεῖ. Καὶ ἐν τούτοις μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ὀξυδερκειαν, αἰσθημὰ τι ἄγνωστον, ἀκατάληπτον, εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ψυχὴν της καὶ ἐτάραττε τὸ πνεῦμά της. Ἦτο εἰδός τι πεποιθήσεως ἰσχυροτέρας τοῦ κινδύνου, ἀδιαφορίας πρὸς τὸν κόσμον ἰσχυροτέρας τῆς φιλοδοξίας· ἦτο ἡ ἄρρητος χαρὰ ὅτι ἠδύνατο νὰ τρέφῃ ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῆς στοργήν, ἣν οὐδεὶς ἐγίνωσκε, στοργὴν ἣτις δὲν ἦτο οὐδὲ προσία πρὸς τινα, οὐδὲ ἁμάρτημα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶνε τὰ πλεῖστα κρύφια αἰσθημὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἦτο ἡ ἐξέγερσις ψυχῆς, ἣτις ἐθεώρει ἑαυτὴν νεκράν, διότι εἶχεν ἀπονεκρώσει πᾶν περὶ αὐτὴν ἐγκόσμιον. Λίαν ἡλικιωμένη ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνηται ἔρωτα, λίαν εὐγενὴς ὥστε νὰ μὴ εἶνε φιλόγυρος, λίαν ὑπέροχος τὴν ψυχὴν ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀλαζονείαν, ἐξήσκει μετ' ὑπερβολῆς τὴν πρὸς τὰ θεῖα εὐσέβειαν καὶ ὅπως ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἄφρονι διὰ τὴν φιλοδοξίαν της, τὸ μόνον ἁμάρτημα, ὅπερ διέπραττε καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἣν ἦτο πιθανὸν νὰ δοκιμάσῃ ἡ φιλοδοξία. Καὶ ὁμῶς ἡ ἀπεξηραμένη ἐκείνη φύσις, ἡσθάνετο ἤδη μυστηριωδῶς ἀναθάλλουσαν τὴν καρδίαν της.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀπατάσθε. Ὁ κύριος Δορζέρ ὡς πρὸς τὸ κερφάλαιον τοῦτο ἔχει ιδέας ἀστηράς.

— Αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποχωρήσουν ἐνώπιον

τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ πρὸς ὑμᾶς ἀδίκημά του, Πιστεύω δὲ ὅτι ἂν ἀπόψε ἔλεγα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ: Εὐρηκα τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκλεψε τὸ κιβωτίδιόν μου καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρεψεν, αὐτὸς δὲ δὲν εἶνε ὁ πρῶτον γραμματεὺς σας...

— Θὰ τὸ ἐκάμνατε αὐτό;

— Διατί ὅχι; Ἀφ' ἧτέ με νὰ τελειώσω.

Ἐάν, ἐπρόσθετα: Ἐνεκα λόγων προσωπικῶν μου ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸν καταγγείλω. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπωπτεύθημεν ἀδίκως ἓνα εὐγενῆ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἱκανοποιήσωμεν, ἐγὼ εἶμαι διατεθειμένος νὰ τῷ προσφέρω θέσιν πολὺ μεγαλειτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχασε. Ἐάν ὁμίλουν οὕτως εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἀλίκης, τί νομίζετε ὅτι ἤθελε μὲ ἀποκριθῇ;

— Ἀγνοῶ, ἀλλὰ εἰξέυρω ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένω ἀπὸ σας δικαιοσύνην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἐναντίον εἰς τοὺς μέγρι τοῦδε πρὸς ἐμὲ τρόπους σας.

— Καὶ ὅμως εἶμαι ἔτοιμος νὰ πράξω καὶ ὁμιλήσω οὕτως. Θὰ πληρώσω μάστιγα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκα, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκλεψαν. Καὶ θὰ τὰς δεχθῇ, ἐπειδὴ θὰ τὸν πείσω, ὅτι ὁ κλέπτης μοῦ τὰ ἐπέστρεψεν ὅλα.

Μάλιστα, κύριε, ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ κάμω ὑπὸ τινος ὅρους.

— Αὐτὸ καὶ γὰρ περίμενα. Καὶ τί ζητεῖτε;

— Ζητῶ νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶνε τὸ κιβωτίδιον ποῦ μοῦ ἐπῆραν, ἂν ὅχι σεῖς, τοῦλάχιστον ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους γνωρίζετε.

— Ἀκόμη ἡ αἰσχυρὰ αὐτὴ κατηγορία.

— Σημειώσατε, κύριε, ὅτι δὲν ἀπαίτῳ νὰ μοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ κιβωτίδιον. Ἀμφιβάλλω ἂν εἶνε εἰς τὴν κατοχὴν σας. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιέφεροντο τὸ ἔχουν εἰς ἀσφαλὲς μέρος καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι κατέστρεψαν τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε. Θέλω ὅμως νὰ γνωρίσω αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους.

Εἰπέτε μοι ποῖοι εἶνε, καὶ ἄμα βεβαιώθω ὅτι αἱ πληροφορίες σας εἶνε ἀκριβεῖς, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν κύριον Δορζέρ καὶ σᾶς ὑπόσχομαι, λόγῳ τιμῆς, νὰ τοῦ ἐπαναλάβω ὅτι εἶπα καὶ εἰς σας.

— Διὰ νὰ σας εἰπῶ ποῖοι εἶνε, ἔπρεπε νὰ ἦμαι συνενοχός των.

— Συνενοχος, εἶνε λέξις βρειά. Θέλετε νὰ σας ἐξηγήσω εἰλικρινῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν περιεπλέχθητε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

Εἶνε γυναῖκα, ἡ ὁποία τὰ ἔκαμεν ὅλ' αὐτά.

— Γυναῖκα!

— Βεβαιώτατα, καθὼς πάντοτε. Σεῖς οἱ Γάλλοι ἔχετε μίαν παροιμίαν:

Ζήτησε τὴν γυναῖκα. Τὴν ζητῶ καὶ σεῖς ἔξυρετε ποῦ εἶνε.

Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ ἐφθάσαμε δὲν βλέπω διατί νὰ σας κρύψω ὅτι τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἀφορῶσιν τὸ Κράτος. Ἀνῆκα εἰς τὴν ρωσικὴν διπλωματίαν, τὸ ἔξυρετε, καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ σας πῶ, ὅτι εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπαγρυπνῶ τὰ διαβή-